

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 22 Σεπτεμβρίου 1883

Ἄριθ 14+140

Ἐνας λέει

στὴν Εὐρώπῃ βρῆκε μιὰ μηχανὴν μὲ τὴν ὁποία ὅσοι βαριεστήσαν τὴν ζωὴ τους, μποροῦν μ' αὐτὴ νὰ τὴν σηκώσουν μιὰ χαρὰ.

Αὐτὴ ἡ μηχανὴ εἶναι λέει μιὰ πολιθεὶνα στὴν ὁποία κάθεται ἀπάνω κείνος ποῦ θέλει νὰ ταξιδιέψῃ στὴ Καπερναοὺμ, καὶ πέρνει τὸν καφέ του, ὡς ποῦ νὰ τὸν ἀποπηγῆ δέ, βγαίνου στὴν ἴδια στιγμή δύο κουμπούρια στὰ μελῦγκιά του, ἄλλα δύο στὰ πλευρά του καὶ δύο κάμες ἀπὸ πίσω του, καὶ ἔτσι ὅλα αὐτὰ τὰ ὄρατα ἐργαλεῖα σου κάνουν τὸν κύριο αὐτοχειριαζόμενον σκορπιδοχρῆστο καὶ ἔτσι πάει στὸν ἄλλο κόσμον καταευχαριστημένος.

Ποιὸς πιστεῦε τὴν αὐτὴ τὴ μηχανὴν, ὅτι θὰ βρῖσκωντο δὴ τόσο μεγάλα κεφάλια νὰ τὴν ἀπλοποιήσουν, ὥστε νὰ σκοτώνονται μ' αὐτὴ ὄχι μόνο ὅσοι θέλου, ἀλλὰ τὸ νοστιμώτερο καὶ ὅσοι δὲν θέλου.

Ποιὰ εἶναι αὐτὴ; Βάζω στοίχημα πῶς καὶ τὸ κεφάλι σας ἂν σπάσετε δὲν θὰ τῶρετε. Ἄς σὰς τὸ πῶ λοιπόν.

Εἶναι ὁ σιδηρόδρομος. Γιατί; Διότι, οἱ κύριοι διευθύνονται τοῦ σιδηρόδρομου, ὡς νὰ μὴ τοὺς φτάουν ἢ χιλιάδες ποῦ βγάζουν καὶ τὰ μελεούνια ποῦ κρατοῦν ἄχρηστα θέλησαν νὰ ἐφαρμώσουν καὶ οἰκονομίαις ἀνοικονόμητες γιὰ νὰ θησαυρίσουν περισσότερα, γι' αὐτὸ λοιπόν καὶ ἐπαψαν τοὺς περισσότερους ὑπάλληλους ποῦ μάζεβαν τὰ μπουλέτα στοὺς σταθμούς, καὶ ἄφησαν σὲ κάθε σταθμὸ ἀπὸ τρεῖς ὑπάλληλους, αὐτοὶ ὁμοῦ δὲν μαζεύουν τὰ εἰσιτήρια ὅπως πρῶτα, ὅταν στέκεται ὁ σιδηρόδρομος, ἀλλ' ὅταν ξεκινήσῃ στὸ δρόμο, καὶ περπατοῦν ἀπόξω ἀπὸ τὰ βαγόνια, κρεμασμένοι σὰν τσαμπάστιδες ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ μαζεύουν τὰ εἰσιτήρια, προχτές μάλιστα ἕνας ἀπὸ τοὺς δυστυχησμένους αὐτοὺς ποῦ μπορεῖ νὰ τοὺς πῆ τινὰς πῶς εἶναι καταδικασμένοι σὲ θάνατο ἀπὸ τὴν ἐταιρεία, κρεμάστηκε σὰ σταφύλι καὶ ἂν δὲν τὸν τσάκωναν οἱ ἐπιβάτες θὰ πῆγαινε καλιὰ του μὲ ἕνα κόψιμο σώματος μὲς τὴ μέση.

Νὰ λοιπόν γιὰ ποιὸν λόγο ἡ μηχανὴ τοῦ σιδηρόδρομου εἶπα πῶς εἶναι ποιὸ ἀπλούστερη ἀπὸ κείνη τοῦ εὐρωπαϊοῦ, γιατί ἐκείνη μὲν σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο μὲ χίλια τρουμπουνιμάχαιρα, τούτη δὲ μὲ ἕνα κόψιμο σὲ δύο.

Ἐπρεπε αὐτοὶ οἱ βλκκοῦπάλληλοι νὰ ζητήσουν ἀσφάλεια πρῶτα τῆς ζωῆς των, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔφτασε τὸ ξερὸ των καὶ

δὲν τόκωναν, θὰ πῆ πῶς ἔχουν τὴ ζωὴ τους γιὰ χάσιμο, καὶ ἄς τοὺς κλαῖν ἀπὸ τὸρα κείνοι, ποῦ τοὺς ἔχουν.

Σ' αὐτὴ ὁμοῦ τὴν ἐκ προμελέτης δολοφονία τῶν φτωχῶν ὑπάλληλων πρέπει ὁ διευθυντὴς νὰ πατήσῃ τὸ ποδάρι καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ χρέος του.

Προχτές

πῆγα κ' ἐγὼ νὰ ψηφουρνίσω ἀφοῦ πλέον ἔγινε συνδημότης σας. Πᾶω στὸ Μοναστήρι, ὅτι κάνω δὲ νὰ μῶ μέσα, μού λέει ἕνας:

— Τί ἀριθμὸ ἔχεις;

— Ἐρῶ γὼ τί ἀριθμὸ ἔχω; ἔχω ἀριθμὸ κεῖ ποῦ μέχουν βαλμένο, εἶμαι μάλιστα ἀπὸ τοὺς καινούργιους δημότας, ὥστε ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ριζῶ καὶ δύο ψῆφους, ἕναν γιὰ τὴν περασμένη ἐκλογή ποῦ δὲν πρόφτασα, καὶ ἕναν γιὰ τὴν τωρινή.

— Πῆγαινε, δὲν εἶσαι γραμμένος στὸν καταλόγο.

— Καὶ λοιπόν μὰς κορόιδεψε ὁ δήμαρχος 1500 ἀνθρώπους;

— Δὲν ξέρω τί σὰς ἔκανε, κάνετε καλὰ σεῖς ποῦ τὸν βγάνετε.

— Θὰ μ' ἀφήσῃς;

— Δὲν σαφίνω.

— Ἄειτε μωρὲ, κ' ἂν δὲν σὲ περάσω στὸν Παλιάνθρωπο, νὰ μοῦ κόψῃς μὴτὴ καὶ αὐτὰ καὶ νὰ με κάνῃς ἀρχαῖο ἀγαλμα.

— Βρὲ ἄει στὸ διάολο, μαγκούφῃ, ποῦ θὰ μὲ φρεβρίζῃς κιόλας μὲ τὸν Παλιάνθρωπο. Σὰς ἔχω διὰ βίου καὶ τοὺς δύο.

Τὰ μαζεύω καὶ φεύγω. Ὅταν ἐφευγα, πλησιάζει ἕνας καὶ λέει κεινοῦ ποῦ μούδωκε τὴν ρουμπκιταῖνα. — Ρε εἶναι ὁ Παλιάνθρωπος.

— Ἀλήθεια, τρέχα μωρὲ νὰ τὸν φωνάζῃς.

Μὲ φωνάζουν, ναι, ἐγὼ τὸν κουφὸ. Μὰ εἶχα θυμώσει πλέον. Σὰν μακρύνθηκα ἀκούω καὶ μοῦ φώναζαν:

— Δὲν ψηφίσεις σὺ, ἀλλὰ θὰ στὸν ρήζωμε μεις στὸ μαῦρο, γιὰ νὰ σοῦ βγάλωμε τοὺς δημαρχικούς σου μ' ἕνα ψῆφο παρὰπάνω ἀπ' τὰ μαῦρα.

Και οι μασκαράδες το είπαν και τόκαναν, μὰς έδωκαν φάρμακον έμεις τους δημαρχικούς, που παραλίγο να μὰς τρελάνουν. Και όλα αυτά για να μη ψηφίσω. Να τι κάνει ένας ψήφος, να χάρη τινάς την έκλογή.

Προσέχετε

Όσοι περνάτε από τον δρόμο του Έρμου όταν φθάνετε κει κοντά και απέναντι του Έκαστόχειρα που είναι το σπίτι του καθηγητού κύρ Ν. Γεωργιάδου, να μη περνάτε από κάτω γιατί από την παραύρα του χύνουν νερά ο γυός του και η δούλα του και παρεχούν τον κόσμο για να κάνουν γούστο με τα κεφάλια και τα ρούχα των ανθρώπων.

Καθώς κατάντησαν αυτά τα περιχύματα από τα παράθυρα μπαλκονία, τάρτασαι και πόρταις, θ' αναγκαστούμε σε λίγο να περπατούμε καταμεσής στους δρόμους, για να σώσωμε τα ρούχα μας και καταπλακωθούμε από τα κάρρα εκτός μόνο, αν ο μηχανικός των μηχανικών Μενιδιάτης βρή κάνα τρόπο και φτειάση τους δρόμους από πάνω από τα κεραμύδια, και έτσι περπατούμε σαν γάτιδες.

Ακούστε

και μια κουταμάρα Ναζότικη, άργησαν να γράψουν κι αυτοί στον Παληάνθρωπο, αλλά πέτυχαν την είδησι.

Και να τι γράφουν.

Κάτι νέοι κωνταδόροι πήγαν και κάναν πατηνάδα από κάτω στο σπίτι ενός που είχε όμορφη κόρη, ο πατέρας της οποίας με την πούκαμίσσα καθώς ήτανε άρπάζει μια καρμπίνα του καιρού του Άδάμ και στρώνει μπροστά τους κυρίους τραγουδιστάς, οι όποιοι όμως ήτανε κι αυτοί καλά άρματωμένοι σαν άστακοι με τρακατρούκες της οποίας άμύλουσαν στα ποδάκια του έχθρου των και τον έκαναν τον άνθρωπο να χάρη και καρμπίνες και παντούφλες και σκούφιας, θέλουν μάλιστα να πούν ότι από το φόβο του έπαθε και κάτι άλλο.

Τόρκα τους κατάργειλε ότι θέλησαν να τον σκοτώσουν με τρακατρούκες και του διατάραξαν την σπιτική του ειρήνη και κατερίνη, και ότι θέλησαν να του ξελαγιάσουν την κόρη, ενώ αυτός δεν την έχει για τα μούτρα των, ότι του έλεγαν άσεμνα τραγούδια, ενώ οι κατηγορούμενοι ύποστηρίζουν ότι άφου ή πατηνάδα τους ήτανε προξενική, πως ήτανε δυνατόν να λέν άσεμνα τραγούδια και κακοσυστήσουν τον έαυτό τους στην Άρετούσά τους, από την μέρα όμως έκείνη, βρήκε το μελά του ο γεροπατέρας, γιατί δεν άπολείπει βραδεία που να μη τον κωνταδορίσουν.

Αυτή ή σπουδαία ύπόθεσις της κωντάδας μέλει να δικαστή στη Σύρα τόρα κοντά, κι αν την πάθουν οι κωνταδιστάι, άλλοίμονο τι έχουν να τραβούν στο έζης και όλοι οι άλλοι όμοιοί των που βρίσκονται σ' όλο το κράτος.

Δεν θά έχη πλέον κωντάδες πατηνάδες, και ξελαρυγγιάσματα, διότι κάθε πατηνάδα θά κουστήζη και μια καταγγελλία, ήτε συνοδεύεται ήτες μη και από τρακατρούκες.

Αυτή είναι ή σπουδαία είδησις της Ναξου, ή όποια έχει φέρει όλο το νησί άνω κάτω γιατί είναι σπουδαία πρόσωπα περιπλεγμένα, πρόξενοι και παράξενοι.

Για κάτι

άστεϊχ που έγράφηκαν στον Παληάνθρωπο για όλους εν γένει τους τελωνοφύλακας χωρίς να πειράζεται προσωπικώς και όρισμένως κάνανας, οι τελωνοφύλακας του Περαία έγιναν θηρία, από δω από κει σου τσακώνει ο τελωνοφύλακας Ραφαήλος Κέπας τον Γιωργό Άντωνάκη, τσακόνονται πως τάρραψε αυτός σαν πετεινάργια και ο Κέπας της βρέχει στα χωρατά του Άντωνάκη, ο όποιος τόρα περακαλεί τον Παληάνθρωπο να πη αν τα έγγραψε αυτός ή άλλος.

Δεν ξέρομε τίποτα απ' αυτά, ούτε άνακατεύομαστε και φηρούμε πως το άπλουστερο από όλα είναι να ρωτήση ο Άντωνάκης τον Κέπα από ποιόν έμαθε πως τάρραψε αυτός, και έτσι συλλάβει το πράγμα φιλικά, και έτσι πρέπει να κάτετε, αν ήσαστε φρόνιμοι άνθρωποι, ως καθώς είστε, και να αφήσετε τα γινάτια κατά μέρος και ό,τι έγινε έγινε, πείστε πως της μοιραστήκατε και αν έφαγε ο ένας σας μια παραπάνω ως του την κάνει χαλάλι.

Ένας

μου γράφει από τον Περαία πως ο φίλος μου δάσκαλος Φασόης που έγγραψε πως πείθανε και πως ήτανε τρελός θεότρελος μάλιστα, ζή και βασιλεύει, όντας γραμματυφλούδιον μάλιστα στο γουρουνοδικείο του χωριού μου Νεξ ψαρά.

Ω διάολε, έδω την έπαθα, να πεθάνω άνθρωπο ζωντανό, αν ήναι άλήθεια. Βρε αδερφέ Φασόη ζής άληθινά, μα πότε θα πεθάνης τέλος πάντων; Με λίγα λόγια, ζής ξεζής, έγώ ο γέγραφα γέγραφα, και ου μεταγράρω, και αν ζής έγώ θα σε θεωρώ πεθαμένο, ως που να σε πεθάνω με το ζόρι.

Το ζήτημα

σε ποιο βαπόρι συνέβηκε από τον καμαρότο ή έναντιόν των κοριτσών έφοδος, κατάντησε ζήτημα άνατολικό.

Έκείνος που μούδωκε τες πληροφορίας όνομάζεται Σ. Μάζης, αυτός δε μούπε ενώπιον μαρτύρων πως ήτανε πλοίαρχος ο κ. Άποστολίδης, και ότι το βαπόρι είναι της έλληνικής άτμοπλοίας.

Τι συμβαίνει όμως, ο πλοίαρχος κ. Άποστολίδης ποτέ δεν ταξείδεψε με βαπόρι της άτμοπλοίας στο Βόλο, πως λοιπόν ήτανε μέσα, και πως ο κ. Σ. Μάζης μου άνάφερε και τους μάρτυρας, και μούπε στην άρχή πως ήτανε του Γουδιού και ύστερα της εταιρίας.

Έδω τρέχει κάτι τι, και δεν είναι παράξενο να μού πη άυριο πως ήτανε της Πανελληνίου, ή ότι συνέβηκε στα βαπόρια της Κίνας, πριν βρεθούν τα βαπόρια.

Ός προς τον πλοίαρχο κ. Άποστολίδη που θέλησαν να του φορτώσουν στη καμπούρα άλλου δουλειά, χωρίς να έχη χαμπάρι, όμολογάται από όλους, ότι είναι ένας από τους ίκνωτέρους και τιμιωτέρους πλοίαρχους του ναυτικού μας.

Έννοια σου κύρ Άποστολίδη και τα ξηρά σύκα στον τοίχο δεν κόλλουν το δε ύπουργείον του Παληάνθρωπου έτέθηκε όλο σε κίνησι και θ' ανακαλύψη ίντα λοής κασκαρίκες θελησαν να μὰς παιξουν και τότε θα βγούν στα φώρα τα σκόρδα και τα ραπανάκια. Μπόν άριβέ. Την πέταξα πάλι την γαλλικούρα, ήμ θα μάθω κι' άλλαις.

Θραμβάκι.

Ύστερα από όσα έγγραψε για το Πολυτεχνείο διατάχτηκαν να γήνουν διαγωνισμοί.

Έτσι ντε να μάθουν οι σπουδαστάις και τίποτα και να μη μπένουν κούτσουρα και βγαίνουν δαυλιά καύμέ.χ.

Κύρ ύπουργέ

της άδικου δικαιοσύνης, είναι δικαιοσύνη αυτή να κρατιώνται στης φυλακίς της Αίγινας ο Κλεομένης Βαχλάμος και ο Στυλ. Καλαναρχόπουλος από δω και δέκα μέρας άφου έτελειώσε ή ποιή τους, γιατί δεν έχουν να πληρώσουν τα δικαστικά έξοδα;

Θά πής, ως παρουσιάσουν ένα πιστοποιητικό ότι είναι φτωχοί. Άμ ποιός να φροντίση που δεν έχουν άνθρωπο;

Κατ' αυτό τον τρόπο μπορεί αυτοί οι άνθρωποι να τινάξουν τα πέταλα μέσα, να καταδικαστούν δηλαδή εις φυλακή επί ζωής, γιατί δεν έχουν να πληρώσουν σαράντα δραχμικίς του δημόσιου.

Άς βγούν έξω να δουλέψουν και οι άνθρωποι δεν άρνούται να πληρώσουν άμα καζαντίσουν.

Φαντάσου που από την άπελπισία τους κατάντησαν να καταργούν στον Παληάνθρωπο για να ξεφράξουν τα παράπονά τους, και μήπως θα εισακουστούν; Δεν βαρίεστε, εκει θα τους έχουν να ρέψουν. Και έπειτα σου λέν δικαιοσύνη. Δεν ντεπόμαστε λίγο.

Σε κεινούς

που μου γράφουν από της επαρχίας; που να στείλουν τα λεπτά για να αγοράσουν μετοχαις του Ούγκρικου έρυθρού σταυρου, τους λέω να τα στείλουν κατ' ευθεία εκει κατά την διεύθυνσι που γράφει ή άγγελία άπάνω, και θα λάβουν άμέσως από κει από την εταιρία της όμολογίαις τους.

Καπήτω; Είναι δεχτά και έλληνικά χαρτονομίσματα.

Όρίστε

και ένα βαρέλι με σαρδέλλαις χιώτικες.

Μου γράφουν να γράψω πως ξεφουρνίστηκε στη Χιό ένας νέος από την Άλεξάντρα κομφεούμενος με το μπασουνάκι του, το κλειστό του κολλάρο και πανταλόνι αλλά ίγγλε και τους κάνει τον μεγάλο.

Βρε χριστιανοί, τι μὰς μέλλει έμας αν ο Άλεξαντριανός αυτός νέος φορηή κολοκίθια στ' αυτιά ή σκουλαρίκια, πρε δεν έχετε να γράψετε τίποτα άξια λόγου πράγματα μόνο καταγίνεστε σε φαυλαταρίαις, τι φορηή ο ένας και τι κάνει ο άλλος;

Άειντέστε στο διάολο διαβόντρον κουλούκια.

Από της

φυλακίς του Μεντρεσέ μου γράφει ο φυγόδικος Άναστάσιος Άδάμ να του δημοσιέψω κάτι ύμνους που έγγραψε για τους βασιλείδες μας. Και τους λέει:

«Χέρε άστρον τις πατρίδος, λέον τις δάνιμαρκίας. Έλλας ής την Έλλάδα ός ο τροϊκός ενίās κτλ.»

Και έπειτα θέλουν να πούν μερικοί σκαναβίδες ψυχοφιλόσοφοι πως μέσέ στης φυλακίς δεν μπορεί να γράφη ποιήματα πινάς.

Έννοια σου φίλτατε Άδάμ, γράψε ποιήματα, και ή δόξα σε περιμένει όταν βγής με κλειστάις άγκάλαις να σου δώση τον στέφανο της ποιητικής φτειασμένο από άγριάγκαθα και στολισμένο με σέσκουλα και κινίτανό.

Η φιλινάδα μου

χωρίς να την γνωρίζω ή Θεοδώρα Κ. μου γράφει από την Σπάρτη να περάσω στον Παληάνθρωπο τον έπιστάτη της φυλακίς της Σπάρτης, πρώτο, γιατί κρατά περισσότεραις μέραις τους φυλακωμένους στη φυλακή και άφου τελειώσει ή ποινή τους, αν δεν του δώσουν λουφέ. Αυτό δεν πειράζει, το κάνει για να μη ξεσηυθίσουν γρήγορα την φυλακή.

Δεύτερο. Ότι βγάζει όσους φυλακωμένους γνωρίζει και πηγαίνου στα σπήτια τους και το πρωί γυρίζουν. Και αυτό δεν είναι τίποτα, είναι φιλανθρωπία, μάλιστα θα ήτανε και ευεργέτης της κοινωνίας αν άφινε όλους μαζί τους φυλακωμένους να βγαίνουν και να πηγαίνου δουλειά τους και να συμμαζετότανε κάθε Κυριακή να παιζούν την κοτσίνα τους, και έτσι θα γλύτοναν και οι στρατιώτες από της βαρδαιας.

Ά, κοντέψαμε να ξεχάσωμε και το σπουδαιότερο, να γράψω λέει άκόμα, πως ο άστυόνος της Σπάρτης μεθ' ως καθώς και οι κλητήρες, και δεν τηραν την τάξη και την ασφάλεια των πολιτών. Ά αυτό πλέον δεν ύποφέρεται, πρέπει να μη μεθούν, ή όταν μεθούν να μη κάνουν τον μεθυσμένο και τους βλέπει ο κόσμος και τους κατηγορά.

Πρέπει να μάθετε κύρ άστρονόμω της Σπάρτης και κύρ κλητήρες, ότι το μεθύσι είναι κακό πράγμα, γιατί το κρασι αν και το πίνουμε για καλό, αυτό όμως μὰς πάει στο τοίχο και μὰ; σπάζει το κεφάλι και τέτοια κεφάλια πούχετε σεθελου πραγματικώς σπάσιμο.

Πάει σώθηκε κι' αυτή ή επίπληξι, και κυτάρζετε να μη το ξανακάνετε, διότι θα σας μπάσω όλους στο Έργο της Άθήνας.

Καλώς

την κυρά, κάτσε τί τρέχει;

— Τι να τρέξη παιδί μου, φωτιχ και λάβρα. Ήρθα να περάσω στην έφημερίδα κεινον τον φωτιοκαμένο τον άνδρα μου, που να τον κάψη ή άστραπή και το μπουμπουνιτό, που να μη σώση ο μπεκρούλιακας, ο θεοσκοτωμένος που μούψησε στα χείλη μου ψάξια τηγανιτά τόσο χρονώ άντρόγυνο. Ωχ, ωχ, καλέ μένα και τι με γέναγες. Λοιπόν, παιδί μου, θέλω να μού τον περάσης, τον μεθυστακα, τον.

— Έννοια σου, έννοια, και θα στον κάνωμε μεις παστόψαρο. Μη σε μέλλει. Και τι θέλεις να του γράψωμε;

— Και τί να του πούμε και δεν τόχει άπάνω του ο κακορίζικος. Μεθ' το έν πρώτοις και κατοργιέται, με συμπάθειο άπάνω του, τρέχουν τα σάλια του που είναι μια συχασά και έρχεται κάθε βράδυ, που να φέρουν τα κομμάτια του και μού φορτώνεται, και μὰς άκούει ή γειτονιά που γινήκαμε πλέον ρεντίκουλο του κόσμου και δεν έχω μούτρα να δω μια γειτόνισα, για ένα μπέκρο.

— Έτσι αι; Αυτό είναι πολύ σπουδαίο. Έννοια σου και θα του τα ψάλλωμε όλα δια γραμμής.

— Ναί, να του γράψης πως με πήρε και τον πήρα. Με πήρε σαν κρούσταλο και τίρα από ένα σωρό χρόνια με έκανε και γέρασα. Και τί ήτανε κεινος όταν τον πήρα; Ένας παληοτσαντάρμας και καταφορτωμένος; λοής λοής άρρώστιας.

— Μη σε μέλει. Κάνε δουλειά σου. Και πως τον λέν τον άντρα σου;

— Νικόλα Μπενέτο συνταξιούχο και φύλακα στης αρχαιότητες της άγίας Τριάδας, ο γουρσοζής.

— Ναί, μα αυτά που λες, ξέρεις είναι άτομικά δεν μπορούν να γραφούν.

— Σου τα φέρνω γώ γραμμένα έννοιά σου.

— Μη δεν μπορεί να δημοσιευθούν, πως να στο πω, τέτοια πράγματα δεν γράφονται σε έφημερίδες, γιατί δεν κάνει. Τι του μέλει του κόσμου τι κάνεις με τον άντρα σου μέσα στο σπίτι σου.

— Μη ίσα ίσα που θέλω τον παληόγερο να τον περάσω να τον μάθη όλος ο κόσμος.

— Μα δεν μπορώ, χαλώ την έφημερίδα και προσβάλλομαι.

— Ναί τόρα, τόσα και τόσα έγγραψες κι' αυτό δεν μπορείς. Και έπειτα πληρώνω κύριέ μου, και δεν σέχω ανάγκη. Με τον παρ' μου.

— Μα δεν πέρνω παραδες.

— Πιό καλά για μένα: Γράψε το τόρα να δω πως θα το γράψης.

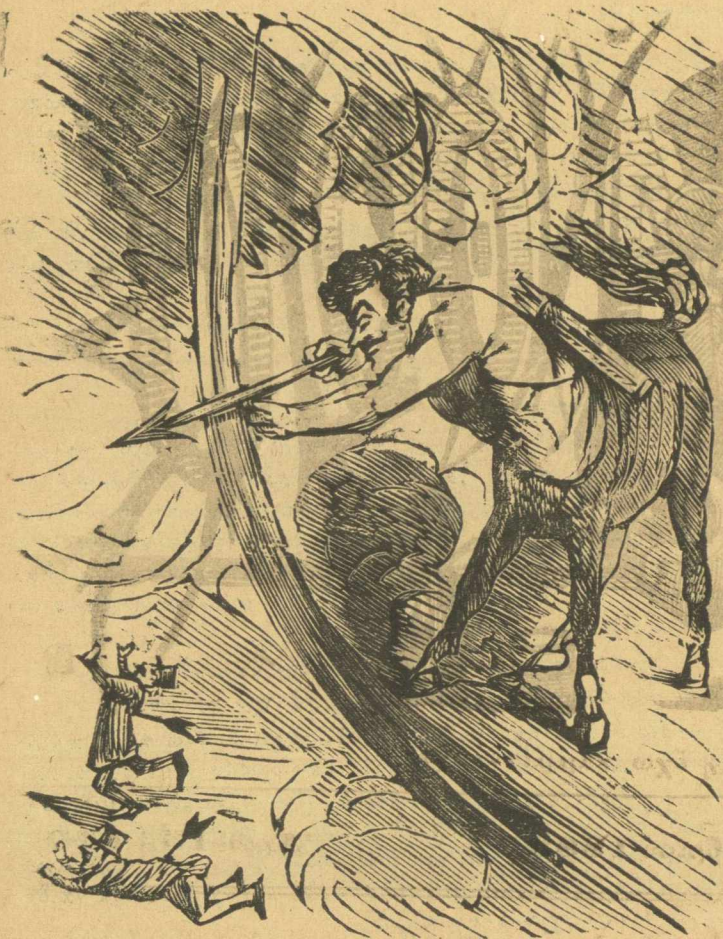
— Άυριο, αύριο τόρα, θα βγω έξω.

— Άυριο, ως ήναι και αύριο, έγώ δεν θα ξεκολλήσω από την πόρτα σου αν δεν το δω περασμένο.

Αυτό το πανηγύρι, κύριοί μου, είχα μια δόκληση έβδομάδα και είδα κι' έπαθα να την ξεφορτωθώ, αλλά χτες πάλι τα είδα Γιάννη μου, ως που μέφεσε σε θέσι να τον περάσω, πολύ όμως φοβούμε άπόψε να μη μεθύση ο γέρος της και πήχ και την άλλαξοθεόση Άς ύφονται.

Ίδου, κύριοι, που κατάντησε αυτή ή κοινωνία μας, για το τίποτα να περνά και ή γρηά τον γέρο της στον τύπο.

Να δούμε που θα φιάση αυτή ή κουταμάρα που μὰς δαίρνει!

Ὁ ἀλλογάνθρωπος Κένταυρος Κανελλίδης σκοτώνει τὸν Τρικούπη καὶ Λομπάρδο μετὰ τὴν πένητα του.

Συμπολίταις,

δὲν ἔχω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιατί μ' ὄλο τὸ φοβερὸ πόλεμο πού εἶχάτε στημένον ἐνχτήριον τῶν δημοκριτικῶν υποψηφίων συμβούλων, βγάνατε μ' ὄλα ταῦτα σύμβουλο καὶ τὸν Ὀρυγῶνη πού σᾶς σύστησα, καὶ ἀποδείξατε μετὰ τοῦτο, ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ Παληγοθρώπου, εἶναι φωνὴ Λαοῦ, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ πατσαβοῦρι δὲν εἶναι πατσαβοῦρι ἀλλὰ μία δύναμις.

Εὐχαριστῶ, συμπολίταις καὶ πάλι καὶ ὅταν στῆς βουλευτικαὶ ἐκλογαὶς μετὰ βγάνατε καὶ μένα βουλευτικῆ, σᾶς ὑπόσχομαι ν' ἀνοίξω τοὺς καταρράκτας τοῦ οὐρανοῦ νὰ βρέχη μᾶνα γάλα καὶ μέλι καὶ νὰ μεταβῆ ὄλα τὰ βουνατὰ τῆς Ἀττικῆς ὄχι σὲ τούρτες σὰν τὸν δικηγόρο Δημ. Κομπούρογλον, ἀλλὰ σὲ ὄρη πιλαφίων καὶ νὰ ρίξω στὴν ἀγγαλιὰ σας ὄλα τὰ οὐρὶ τοῦ παραδείσου τοῦ Μωάμεθ, ὥστε ν' ἀναγκαστοῦν ὄλοι οἱ πεθαμένον τούρκοι νὰ γίνονιν χριστιανοὶ καὶ μάλιστα δημόται Ἀθηναῖοι γιὰ νὰ ἀπολαμβάνουν καὶ αὐτοὶ τὰ κάλλη τῶν οὐρὶ των πού θὰ σᾶς φέρω γῶ ἀπὸ τὸν παράδεισο. Αἱ ἄλλη ἀπ' αὐτὸ μεγαλύτερη χάρι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κάνω καὶ ξεφοροτῆτέ με.

Ὁ Λούκουλος.

Ἔτσι ὀνομάζε-ται τὸ νέον ξενοδοχεῖον πού ἀνοιξε στὰ Χαφτεῖα κει κοντὰ στὸ Βυζάντιο στὸ δρόμο τῶν Πατησίων, τὸ διευθύνουν δὲ οἱ καλοὶ νέοι Ἀνδρέας Κουνέστης καὶ Νικόλαος Καραγιαννόπουλος.

Αὐτὸ τὸ νέον ξενοδοχεῖο, εἶναι τὸ τραπέζι τοῦ Λούκουλου ἐκείνου τοῦ περιόητου φαγᾶ τῆς Ρώμης, πού εὕρισκε κᾶνει δύο ἑκατομμύρια μελιουινῶν δεκατομμυρίων φαγητᾶ, καὶ πολὺ ὑποπιτεύομαι πῶς αὐτοὶ οἱ διαβόλοι βρῖκαν τὸν κατάλογο τῶν καλλιτέρων φαγητῶν τοῦ Λούκουλου καὶ ἀνοιξαν τὸν Λούκουλο. Ἐμαθα μάλιστα κρυφᾶ πῶς πηγαίνουν καὶ τρῶν ὄλοι οἱ καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ τῆς Ἀθῆνας γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὴν τέχνη τῶν φαγητῶν, ἀλλὰ βρῖκαν ἀνθρώπους νὰ γελάσουν.

Ὅσοι λοιπὸν Λούκουλοι καὶ ἀλούκουλοι προσέρθετε στὸν Λούκουλο νὰ γίνετε Λούκουλοι καὶ σᾶς.

Εἶναι ν' ἀπελπιστῆ

τινὰς ἀπ' αὐτὴ τὴν κοινωνία καὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀναπτυγμένους ἀνθρώπους. Ἀηδίασα πλέον νὰ γράφω, ὅτι ἀτομικᾶ δὲν εἶναι δεχτὰ καὶ ὅμως αὐτοὶ τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι κάμμιά φράζονται καὶ τέτοια, ἀλλὰ αὐτὸ γίνεται, ὄχι γιὰ νὰ γίνῃ ὁ Παληγοθρώπος μεσίτης γιὰ τὰ παθητὰ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἀστεῖο πού ἔχουν μέσα ἢ ὑποθέσεις, καθὼς εἶναι τῆς σημερινῆς γῆρας, ἀλλὰ νὰ συρῆται ὁ ἕνας νὰ σοῦ λήη πέρασε τὸν ἀφεντικὸ μου μέσα, γιατί μεῦραγε μιὰ δραχμὴ, ὁ ἄλλος γράψε γιὰ τὸν τάδε γιατί μέθρισε, ἢ γιὰ τὴν τάδε πού κάνει ἐργολαβία καὶ χίλια δὲ ἄλλα μασκαρλίκια, εἶναι μὰ τὸν Θεὸ ν' ἀπελπιστῆ τινὰς.

Βάνετε γνώσι γιὰ τὸν Θεὸ, βάνετε.

Ὁ κ. Παντολέων Κ. Παπαδάκης μετόφησεν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Ἀθηνᾶς οἰκίαν, ἀριθ. 54 ἀντικρῶ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀθανασίου Κατσανδρῆ ὅπου οἱ φίλοι του καὶ αἱ φιλιναδες του εἰμποροῦν νὰ τὸν ἀνταμώσωσιν ἀπὸ τὰς 10—4 καθε ἡμέραν.

Εἰς τὴν πλατέα

τοῦ ἀγίου Φιλίππα καὶ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Μουστάκα πουλάται τομπεκὶ ὑπερπαραάριστον πρὸς 8 δραχ. τὴν ὀκά καὶ μετὰ τὴν συμφωνίαν, ὅποιος βρῆ μέσα ἕνα φύλλο καπνοῦ νὰ ἀπιζημιώνεται πρὸς 16 δραχμὰς τὴν ὀκά. Λοιπὸν ἐκεῖ ὄλοι οἱ καφετζιδες καὶ ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ χαρίστετό μου ἐμένα νὰ τὸ ξαναπωλήσω πάλι σὲ σᾶς, ὡς ἄλλης ποιότητος. τᾶχα πρᾶγμα.

Γυναῖκα σισιμὸς, ἔσω γρήγορα καὶ ἂς ᾖσαι καὶ γυμνή. Νὰ τὸ καπέλο καὶ τὸ μαρσὸν σου, φέρῃ αὐτὰ.

Ἀπέναντι

στὸ ταχυδρομεῖο εἶναι ἕνα σπῆτι εἰς τὸ ὁποῖον κατοικοῦν ὄλοι αἱ φυλαὶ τοῦ ἰσραὴλ ἀρσενικοθήλυκες καὶ ἕνας παπᾶς ὡς κόκορας, φαίνεται. Βρῆ νταβλαρόπαπα, πού νὰ ἔχω τὴν κατάρα σου, τί θέλεις αὐτοῦ μέσα; Ξεκουμπίσου ἀπ' αὐτοῦ γλήγορα γιὰ νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου.